

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

III. Væ vobis, qui ridetis nunc, quia lugebitis & flebitis. Luc. 6. v. 25.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

stare, quæ mente percipis, scias eam esse hujus Magistri excellentiam, ut non tantum docilitatem daturus sit ad discendum, quod modò dicebam, sed & vires ad exequendum. *In scientiâ suâ justificabit ipse justus servus meus multos.* II. 53. 11. Et ubi, quæso, unquam præceptorem vidisti, qui scientiâ suâ justum faciat? monstrat equidem modum, quo fias, sed non facit, ut sis justus. Solus JESUS est, qui scientiâ suâ justificat, dum sub ipsum

tempus orationis, quo instruit intellectum, cordi affectum tribuit, virtutibus, quas docet, consentaneum, compunctionis scilicet, charitatis, & propositi eas amplectendi, ut justus efficiaris. Et tu non æstimas, Magistrum adeò singularem? Philippus se felicem reputabat, quòd eâ arare sibi natus esset Alexander, quâ illi dare posset Aristotelem præceptorem: ingratißimos Christianos, qui felicitatem suam ignorant!

III.

Va vobis, qui ridetis nunc, quia lugebitis & flebitis. Luc. 6. v. 25.

1. Considera, quàm justè Dominus adeò severè reprehendat illos, qui nimium nunc ridet, seque liberè vanâ confabulatione, cantu, saltu, lusu, Venere delectant, quærentes semper materiam lætandi. Satis est spectare, ubi, quando, & cur rideant. Si spectes, ubi rideant; videbis eos ridere in Valle lacrymarum, ubi non est aliud reperire nisi miseras, aut sceleras, quæ meritò debeant nobis lacrymas ciere saltem ex commiserationis affectu erga proximum nostrum: unde rectè misera hæc terra dicitur *Locus stentium.* Jud. 2.

Si spectes, quando rideant; illico videbis eos ridere præter tempus; quia DEUS non præsentem vitam sed futurum risibus destinavit. *Tempus flendi*, ait ille, & *tempus ridendi.* Præcedit planctus, subsequitur risus: isti verò tam pulcrum ordinem pervertunt, & quasi vertunt noctem in diem. Denique si spectare juvat, cur

rideant, videbis eos ridere de rebus potius dolendis: *Lætantur, eam male fecerint, & exultant in rebus pessimis.*

Quantò ampliùs crescit malum, tantò etiam crescere tristitiam oportet. Et illi alia omnia agunt. Gaudent in rebus malis; exultant in pessimis. Ecce quàm iniquus hic risus in loco miseria, in tempore tristitia, in operibus malitia. Et tu eum illis invidebis?

2. Considera grande supplicium, quod his miseris jam est denuntiatum à Christo. *Va vobis, qui ridetis nunc, quia lugebitis, & flebitis.* Luctus ad animam pertinet, fletus ad corpus, summè simul affligendos ijs pœnis, quas apud inferos sustinebunt, unâ damni, alterâ sensûs. Itaque primò luctum expende, qui ad animam spectat ob pœnam damni. O luctum incomparabilem! nemo illum satis æstimare potest, nisi qui priùs intelligit, quid sit DEUS. Plurimi in hac terrâ non admittunt solatium, quia primo-

geni-

geniturâ, boni alienus possessione, vel aulici muneris dignitate exciderunt; quis igitur erit dolor aeternum excidisse bono infinito? hoc efficiet, ut imaginatio semper affligatur tristissimâ specie ejus boni, quo in cælo beati fruuntur, quodque majus est ipso malo inferni: ut affectus omnes, nempe invidia, ira, mœstitia, tædium, terror, desperatio, furor simul quasi effracto carcere erumpant: ut memoria crucietur vivacissima recordatione ejus temporis, quo poterat tam facile obtinere tantum bonum, & obtinere neglexit: ut intellectus caliget turbidus, inquietus, & pertinax in sententiâ DEUM nimis esse injustum. Ut Voluntas eidem obstinate consentiat, approbâtque cuncta peccata, quae commisit, imò in ejus contemptum plura commisisse desideret, optetque, ut, quisquis illum amat, adorat, aut nominat, oderit potius, nec solus ipse maledicat. Cogita paulisper conditionem cordis, quod luctus hic occupat.

3. Fletum considera, qui ad corpus attinet ob pœnam sensus. quas la-

crimas non eliciet oculis miseri atrocissimus viscerum dolor, qui illum torquet, versat, lancinat in illo suo strato instar colubri. Et quid erit illud, quod damnatorum quilibet in ventre geret? Ignis urens. *In ventre impij ignis ardebit.* Eccl. 40. Quodsi jam ab interioribus corporis lubet progredi ad externa; ecce tibi mala cuncta quantumvis contraria consentire in unius Rei supplicium, capitis, oculorum, aurium, dentium, pectoris, podagra, calculi, nervorum, vesicæ, ulcerum, apostematum dolores; adhæc, perinde si nihil essent mala recensita, accedere tormenta, quae dæmones nunquam cessant ingerere. O quam amara profundent fluente lacrymarum illi miseri damnati, cum senserint ossa sua quasi in equuleo distendi, teri, discerpi, comminui, alijque laniari modis, quos nos verbis possumus adumbrare, non exprimere. Tunc enim verò hæret antiquum risum, eoque magis, quod risus brevis, utpote intempestivus, in florum versus sit aeternum.

I V.

Si cecideris lignum ad Austrum, aut ad Aquilonem: in quocunque loco cecideris, ibi eris. Eccl. 11. 3.

1. Considera, te esse famosam illam arborem, de qua sermo est. Si excisus cecideris ad Austrum, manebis ad Austrum; si excisus cecideris ad Aquilonem, manebis ad Aquilonem. Nulla spes est amplius mutandi stationem. Aut semper princeps

in solio, aut semper servus in compe-
de, aut semper latus, aut semper tristis, aut semper gloriosus, aut semper infamis. In hac cogitatione fige animum.

2. Considera, si oppidò scire cupias, quam in partem ipse casurus sis,

A 3

id